

DATO: 21.11.2022

Sagsnr.2016-2651

ØSTRE LANDSRET DOM

afsagt den 21. november 2022

Sag BS-33806/2021-OLR

(3. afdeling)

[Indklagede]

mod

Advokatnævnet

(advokat Arvid Andersen)

Københavns Byret har den 27. august 2021 afsagt dom i 1. instans (sag BS-7404/2017-KBH).

Landsdommerne Bo Østergaard, Bodil Dalgaard Hammer og Jørgen Jørgensen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, [indklagede], har nedlagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 29. november 2017 ophæves i sin helhed.

Indstævnte, Advokatnævnet, har nedlagt påstand om stadfæstelse. Sagen er

behandlet skriftligt, jf. retsplejelovens § 387, stk. 1.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten er enig i byrettens begrundelse og resultat. Det, der er anført for landsretten, kan ikke føre til et andet resultat. Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald skal [indklagede] i sagsomkostninger for landsretten betale 16.000 kr. til Advokatnævnet til dækning af udgifter til advokatbistand ekskl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb, samt at sagen har været behandlet skriftligt.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal [indklagede] inden 14 dage betale 16.000 kr. til Advokatnævnet. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

KØBENHAVNS BYRET DOM

afsagt den 27. august 2021

Sag BS-7404/2017-KBH

[Indklagede]

mod

Advokatnævnet

(advokat Arvid Andersen)

Denne afgørelse er truffet af dommer J. Stausbøll.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 28. december 2017 og vedrører en kendelse afsagt af Advokatnævnet.

[Indklagede] har nedlagt påstand om ophævelse af Advokatnævnets kendelse af den 29. november 2017 vedrørende en klage over [Indklagede].

Advokatnævnet har nedlagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 29. november 2017 i sag 2016-2651 stadfæstes.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

[Klager] indgav den 8. august 2016 til Advokatnævnet en klage over [indklagede], og af Advokatnævnets kendelse af 29. november 2017 fremgår bl.a. følgende:

”...

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[X] har på vegne af [klager] påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved ikke at have varetaget [klager]s interesser på behørig vis under værgemålet og

ved ikke at have besvaret [X] henvendelser eller udleveret de ønskede oplysninger trods mange anmodninger.

[X] har til støtte herfor særligt gjort gældende, at [indklagede] ved værgemålets begyndelse undlod at udarbejde en fortegnelse over aktiver og passiver, der var omfattet af værgemålet, jf. § 3 i bekendtgørelse om værgemål, ligesom han ikke foretog en registrering af [klager]'s bohave og løsøre i forbindelse med salget af hans ejendom. Dertil kommer, at han undlod at fjerne [klager]s værdifulde indbo, forinden ejendommen blev tømt af flyttefirmaet, og han – eksempelvis ved at have udskiftet låsen – burde have sikret sig, at flyttefolk og andre, der havde adgang til ejendommen, ikke kunne stjæle indboet.

[X] har endvidere gjort gældende, at [indklagede] trods adskillige anmodninger herom ikke har udleveret de ønskede oplysninger og redegørelser over de transaktioner, han under værge- målet foretog på [klager]s Bankkonti.

Indklagede:

[Indklagede] har principalt påstået klagen afvist efter dens beskaffenhed henset til, at sagen omhandler et værgemål og ikke en advokatydelse, og at klager over værger rettelig skal indgives til Statsforvaltningen/ Civilstyrelsen.

[Indklagede] har subsidiært påstået frifindelse og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at der efter-følgende har vist sig at være været nogle dobbeltposter, og at han i månedsvis har tilskrevet [klager], uden dog at modtaget en reaktion herpå eller oplysninger om, til hvilken konto, hans tilgodehavende kunne overføres. [Indklagede] har også forsøgt at rette henvendelse til [X] med henblik på at få kontooplysninger, men denne ønskede øjensynligt ikke at kommunikere med ham.

[Indklagede] har i relation til anmodningen om oplysninger om afværgeauktionenen over [klager]s faste ejendom anført, at han aldrig har modtaget udskrift af retsbogen fra Retten på Frederiksberg.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7

medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Fristen for at indgive klager over advokaters adfærd findes i retspleje- lovens § 147 B, stk. 2, og i § 18 i bekendtgørelse nr. 20 af 17. januar 2008 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v., hvoraf det fremgår, at klager skal indgivet inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klager vedrører. Nævnet kan dog behandle en klage, der er indgivet senere, når fristoverskridelsen findes rimeligt begrundet.

Advokatnævnet finder, at den del af klagen, der vedrører [indklagede]s manglende udarbejdelse af fortegnelse over aktiver og passiver og [indklagede]s adfærd forbundet med [klager]s flytning og salg af den faste ejendom, er indgivet for sent, og Advokatnævnet afviser derfor disse klagepunkter, idet der ikke foreligger nogen rimelig grund til fristoverskridelsen.

Advokatnævnet bemærker, at Statsforvaltningen og som klagemyndighed, Civilstyrelsen, fører tilsyn med beskikkede værgere, men at hverken Statsforvaltningen eller Civilstyrelsen har kompetence til at behandle klager over advokaten efter værgemålets ophør. Henset til, at den resterende del af klagen vedrører [indklagede]s efter ophævelsen af værgemålet, finder nævnet ikke grundlag for at afvise denne del af klagen efter dens beskaffenhed. At klagen relaterer sig til [indklagede]s beskikkelse som væрге, og at der ikke bestod et klientforhold mellem [Indklagede] og [klager], kan ikke føre til en ændret vurdering.

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] har handlet i strid med god advokatskik ved trods flere anmodninger herom, herunder fra Statsforvaltningen ikke at have udleveret de ønskede akter og oplysninger til [klager].

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

[Indklagede] blev ved kendelse af 18. april 2012 pålagt en sanktion for overtrædelse af god advokatskik. Henset til, at der er forløbet mindre end 5 år, fra denne kendelse og til forholdet i nærværende sag er begået, har kendelsen af 18. april 2012 gentagelsesvirkning.

Advokatnævnet pålægger som følge af det anførte i medfør af retspleje- lovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 30.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelse, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemme:

To klagepunkter afvises, og i øvrigt pålægges [indklagede] en bøde til statskassen på 30.000 kr.

...”

[Indklagede] har afstået fra at afgive partsforklaring under hovedforhandlingen.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af [X].

[X] har forklaret, at han kendte [klager] i sine unge år, hvor de arbejdede sammen. For ca. 7 år siden så vidnet, at [klager]s hus var på tvangsauktion og de fik kontakt med hinanden igen. Vidnet erfarede at [klager] havde fået en blodprop, og vidnet bistod [klager] bl.a. med de økonomiske forhold i hans sidste år, og fik den 7. december 2015 en pårørende fuldmagt. [Klager] var meget utilfreds med den behandling han fik af [indklagede] i forbindelse med værgemålet, herunder de informationer han modtog fra [indklagede]. Vidnet var med til at udarbejde det brev som [klager] sendte til Statsforvaltningens værgemålskontor den 25. januar 2016. Statsforvaltningen ophævede den 1. marts 2016 værgemålet, og vidnet var med til at udarbejde brevet af 8. marts 2016 til [indklagede], hvor [klager] bad om de oplysninger, der er nævnt i brevet. [Klager] var sikker på, at han havde penge til gode hos [indklagede]. På trods af anmodningerne om oplysningerne fik [klager] eller Statsforvaltningen ikke oplysningerne fra [indklagede]. Vidnet havde ikke telefonisk kontakt med [indklagede] på noget tidspunkt. Vidnet modtog mailen af 19. april 2016 fra [indklagede], men den indeholdt ikke svar på de stillede

spørgsmål. Vidnet kan ikke huske, om hans meddelelse af 25. april 2016 til advokat [indklagede] blev sendt pr. brev eller som en mail. [Klager]s hus var solgt inden vidnet kom ind i billedet og begyndte at hjælpe [klager]. Vidnet kan ikke huske, om han så [indklagede]s skrivelse af 29. april 2016 til Danske Forvaltning og 11. maj 2016 til [klager], men på trods af skrivelserne manglede der stadig svar på en lang række af de tidligere stillede spørgsmål, herunder f.eks. hvad der var sket med

indboet i [klager]s hus og en oversigt om [klager]s aktiver og passiver. [Klager] fik aldrig disse oplysninger. Vidnet modtog også mailen af 31. juli 2016 fra [indklagede], men svarede ikke på mailen, fordi han syntes, at indholdet var mærkeligt. Vidnet ved ikke, om [klager] modtog alle kontoudtog fra Danske Forvaltning, men [klager] havde ikke rigtig styr på forholdene. Vidnet har kendskab til, at medarbejdere fra [bank]s afdeling flere gange besøgte [klager] i hans lejlighed. [Klager] afgik ved døden for ca. en måned siden.

Parternes synspunkter

[Indklagede] har i sit påstandsdokument anført følgende:

”...

Sagsfremstilling & anbringender

Advokatnævnets kompetence:

Det gøres gældende, at Advokatnævnets kendelse af den 29. november 2017 skal ophæves, da Advokatnævnet er uden kompetence i sager vedrørende værgemål.

Det følger af Værgemålslovens § 28, at *Statsforvaltningerne* (nu Familieretshuset)...., *fører tilsyn med værgerne*

Civilstyrelsen er som overordnet myndighed for Familieretshuset med instruktionsbeføjelse over for Familieretshuset den overordnede til- synsmyndighed, og er dermed klageinstans også i forbindelse med Familieretshusets udøvelse af tilsyn med værgerne.

Endelig kan afgørelser truffet af såvel Familieretshuset som Civilstyrelsen selvsagt indbringes for domstolene.

Også dispositioner truffet af værger kan indbringes for domstolene.

Da sagsøger ikke har ageret som advokat, men som værge, har Advokatnævnet ikke kompetence til at behandle klagen, idet denne kompetence ifølge Værgemålsloven henhører under Familieretshuset / Civilstyrelsen.

Advokaten, der sideløbende beskikkes som værger, er selvsagt under- lagt samme tilsyn, jf. Værgemålslovens § 28, som enhver anden værge, der ikke er advokat.

I modsat fald skulle der foreligge anden eksplicit lovhjemmel, der til- lagde Advokatnævnet kompetence i sager om advokater, der sideløbende beskikkes som værger, hvilket som bekendt ikke er tilfældet.

Advokatnævnet har som følge heraf – i hvert fald hidtil – haft en fast praksis for at afvise klager over værger, som samtidig er advokaten, idet klagere i sådanne sager henvises til at klage til Familieretshuset med Civilstyrelsen som klageinstans for Familieretshusets afgørelser.

Dermed er omhandlede kendelse ulovlig.

Sagsøger gør endvidere gældende, at sagen er af principiel betydning med vidtrækkende konsekvenser også for andre værger, der samtidig er beskikkede som advokater.

Efter sagsøgers opfattelse er omhandlede kendelse udtryk for, at Advokatnævnet har tiltaget sig en aktivistisk rolle, som er uden lovhjemmel.

Advokatnævnet har så at sige tilladt sig en dynamisk/aktivistisk for- tolkning af egne beføjelser, hvorved man ved fortolkning har ændret egen praksis uden lovhjemmel.

Da Advokatnævnet derved har tiltaget sig en uhjemlet kompetence, hvorved man har overskredet sine beføjelser, er der med omhandlede kendelse opstået en aldeles uholdbar situation, der har og vil føre til vilkårlighed og urimelighed, der må føre til, at omhandlede kendelse ikke kan være bindende, og derfor må ophæves.

Vilkårligheden er åbenbar, idet retsstillingen for værger, ser samtidig er beskikkede som advokater, som omhandlede kendelse pludselig er væsentligt forandret, og ikke mindst forringet i forhold til værger, der ikke samtidig er advokater, hvilket også fører til urimelighed.

Urimeligheden består selvsagt i sig selv af at være underlagt vilkårlighed. Men urimeligheden kommer også konkret til udtryk ved at sammenligne værgearbejdet med advokatarbejde, der er væsentligt forskel- ligt af flere grunde.

På trods af både advokater og værger må antages at arbejde i henholdsvis klientens eller den værgedes interesser adskiller funktionerne sig særdeles væsentlig ved, at advokaten så at sige aldrig må arbejde i mod sin klients vilje, hvorimod værgens arbejde ofte består i at fravige den værgedes interesser, idet den værgede ofte i mod de værgedes ønsker, da disse ønsker er uhensigtsmæssige og skadelige for den værgedes personlige og økonomiske forhold. Af samme grund er iværksættelsen ofte en tvangsforanstaltning.

Hertil kommer, at aflønningen af værger ikke forhandles mellem værger og den værgede, men fastsættes af Familieretshuset (tidl. Statsforvaltningen) på baggrund

af bekendtgørelse og cirkulære udstedt af Civilstyrelsen.

Aflønningen som væрге (væргеvederlag) er væsentlig ringere end aflønning som advokat.

Medens værgens arbejde aflønnes ved fastsættelse af et årligt vederlag, der i udgangspunktet dækker alt arbejde uanset omfang og komplikation, aflønnes advokatens arbejde med et salær, der typisk fastsættes efter arbejdets omfang, sagens genstand og komplikation samt advokatens renommé. Hertil kommer, at advokatens salær i udgangspunktet frit kan forhandles mellem advokat og klient.

I den anledning henvises til sagens Bilag 3 omhandlende Statsforvaltningens fastsættelse af mit vederlag i omhandlede værgemål. Det fremgår heraf, at mit værgemålsvederlag i omhandlede værgemål helt standardmæssigt fastsattes til kr. 6.200 årligt (med årlige takstmæssige reguleringer), og årligt kr. 800 til kontorholdsudgifter. Hertil kommer et såkaldt etableringsvederlag stort kr. 6.800, som er en engangsbetaling.

Dette betyder, at undertegnede for mit værgearbejde i perioden fra værgemålets iværksættelse den 17. juli 2014 og til værgemålets ophævelse den 1. marts 2016 samlet har modtaget et væргеvederlag, der er væsentlig mindre end den bøde, som Advokatnævnet ved sin kendelse af den 29. november 2017 har pålagt undertegnede.

Det understreger selvsagt det stærkt urimelige i, at Advokatnævnet pludselig – vilkårlig og uden lovhjemmel – ændrer praksis, og nu vil føre tilsyn med værgearbejde desuagtet denne kompetence henhører under Familieretshuset/Civilstyrelsen – og i sidste ende domstolene.

Videre fører urimeligheden til uproportionalitet.

Proportionalitetsprincippet indebærer, at der ikke må være en uforholdsmæssig forskel mellem bødestørrelse og det oppebårne vederlag. - I omhandlede sag er bøden væsentlig større end det samlede oppebårne væргеvederlag for hele væргеperioden, hvorfor undertegnede skal gøre gældende, at den af Advokatnævnet fastsatte bøde ikke bare er urimelig, men også uproportional.

Efter sagsøgers opfattelse er fastsættelse af bødeniveauet hos Advokatnævnet fastlagt ud fra overvejelser om advokaters generelle indtjening, men dette kan selvsagt ikke anvendes i relation til værgearbejde, der er væsentligt ringere aflønnet.

Endvidere skal undertegnede tillige gøre gældende, at bødefastsættelsen i sig selv er uproportional, idet den fastsatte bøde ikke kan anses for at stå i rimeligt forhold til den påståede forseelse.

Faktisk hændelsesforløb

Sagsøger har selvsagt, også for så vidt angår omhandlede værgemål, efterlevet Statsforvaltningens sædvanlige og rutinemæssige pålæg om udlevering af oplysninger og sagsakter til personer, for hvem værgemål ophæves, og at alt relevant og ønsket materiale vedrørende sagsøgers varetagelse af omhandlede værgemål dels løbende er blevet udleveret til klager, dels udleveret i forbindelse med ophøret af værgemålet. Videre har sagsøger som værge foranlediget, at Danske Forvaltning har udleveret materiale direkte til klageren.

Det gøres fortsat gældende, at det rettelig påhviler sagsøgte at dokumentere, at sagsøger ikke skulle have udleveret kopi af sagsakter til klager, idet det er sagsøgte, som påstår dette i sin kendelse af den 29. november 2017.

Der foreligger ikke lovhjemmel til at pålægge sagsøger omvendt bevisbyrde.

..."

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført følgende:

"...

Sagens tema

Denne sag drejer sig om, hvorvidt [indklagede] ved ikke at have udleveret en række dokumenter og oplysninger til [klager] som [indklagede] havde været beskikket som økonomisk værge for, har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Retten kan lægge til grund, at [indklagede] med virkning fra den 17. juli 2014 blev beskikket som økonomisk værge for [klager], og at Statsforvaltningen ved brev af 1. marts 2016 ophævede værgemålet.

Retten kan endvidere lægge til grund at [indklagede] gentagne gange efter værgemålets ophør blev anmodet om at fremsende en række dokumenter og oplysninger angående varetagelsen af værgemålet. [Indklagede] har efter Advokatnævnets opfattelse ikke afgivet behørigt svar på disse henvendelser, hvilket er lagt til grund i Advokatnævnets kendelse.

ANBRINGENDER

Ad forseelsen og Advokatnævnets kompetence

[Indklagede]s værgemål for [klager] ophørte den 1. marts 2016. [Indklagede] blev samtidigt med værgemålets ophør pålagt at videregive relevante bilag til [klager].

Det kan efter Advokatnævnets opfattelse lægges til grund, at [indklagede] trods flere efterfølgende anmodninger fra [klager] og Statsforvaltningen ikke har udleveret de akter og oplysninger, der blev fremsat anmodning om.

[Indklagede] har under sin korrespondance [klager] og hans repræsentant, [X], og Statsforvaltningen dels har anvendt sin advokattitel, dels sit advokatbrevpapir, jf. blandt andet bilag J, M og O.

Det kan således lægges til grund, at de handlinger eller undladelser, som [klager] har klaget over til Advokatnævnet, har fundet sted efter værgemålets ophør den 1. marts 2016.

[Indklagede] har optrådt som advokat i forbindelse varetagelsen af værgemålet for [klager], og Advokatnævnet derfor er kompetent til at behandle klagen, jf. også Østre Landsrets dom af 1. april 2003 i sag B-2149-01 og U.2006.3230Ø. Dette må gælde så meget desto mere i en situation, hvor klagen angår adfærd (handling eller undladelser), der har fundet sted efter værgemålets ophør og hvor advokat [indklagede] har anvendt sin advokattitel i forbindelse med denne kommunikation.

Det gøres på denne baggrund gældende, at Advokatnævnet er kompetent til at behandle [klager]s klage over [indklagede], jf. retsplejelovens § 147 b, stk. 1. Det forhold, at klagen relaterer sig til manglende udlevering af oplysninger og dokumenter, der angik [indklagede]s (tidligere) varetagelse af hvervet som beskikket værge, og at varetagelsen af dette hverv (så længe det består) i øvrigt i medfør af værgemålsloven er underlagt tilsyn fra Statsforvaltningen (Familiaretshuset), medfører ikke at Advokatnævnet ikke har kompetence til at behandle klagen.

Det gøres derfor samlet gældende, at [indklagede] derved har tilsidesat god skik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, jf. også de Advokatetiske Regler pkt. 9 og pk. 11, og at [Indklagede]derfor skal pålægges en disciplinærbøde, jf. retsplejelovens § 147c, stk. 1.

Ad sanktionen

Det gøres i forhold til sanktionen – en disciplinærbøde på kr. 30.000 – gældende, at

sanktionen er så vel rimelig som proportional med overtrædelsens karakter og i øvrigt i overensstemmelse med Advokatnævnets praksis, idet det særligt bemærkes, at sanktionen er fastsat under hensyn til gentagelsesvirkningen af, at [indklagede] tidligere ved Advokatnævnets kendelse af 18. april 2012 er blevet idømt en sanktion på kr. 15.000 for overtrædelse af god advokatskik (bilag P), jf. princippet i straffelovens § 81, nr. 1.

Om Advokatnævnets praksis vedrørende sanktionsfastsættelse har Højesterets i dom af 12. december 2017 i sag 237/2016, blandt andet anført, at:

”Prøvelsesordningen indebærer imidlertid efter Højesterets opfattelse ikke, at domstolene nødvendigvis skal tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, fordi der kan rejses en vis tvivl om nævnets vurdering. Domstolene må således særskilt vurdere, om der er fornødent grundlag for at tilsidesætte nævnets afgørelse.

Det ligger endvidere i prøvelsesordningen, at domstolene udtømmende kan prøve Advokatnævnets fastsættelse af sanktionen i den konkrete sag. Som fastslået i Højesterets dom af 13. november 2009 (UfR 2010.423) er en disciplinærbøde ikke en straf for et strafbart forhold, og som anført i Højesterets dom af 3. november 1999 (UfR 2000.307) kan en disciplinær sanktion i medfør af retsplejelovens § 147 c som følge af tilsidesættelse af god advokatskik ikke antages at være omfattet af artikel 7 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om tiltale og straf for kriminelle forhold.

Det fremgår af Advokatnævnets praksis vedrørende sanktionsfastsættelsen bl.a., at der ikke tages hensyn til advokatens indtægtsforhold, at normal- bøden ved førstegangsovertrædelse som udgangspunkt er 10.000 kr., og at der ved en grov overtrædelse af god advokatskik i førstegangstilfælde som udgangspunkt udmåles en bøde på 20.000 kr. Det fremgår endvidere af Advokatnævnets praksis, at afgørelser, der er truffet inden for de seneste fem år, tillægges gentagelsesvirkning, og at gentagelsesvirkningen betyder, at der normalt sker en fordobling i forhold til den seneste sanktion.

Højesteret finder ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets ovennævnte praksis om sanktions-fastsættelsen. Domstolene må således ved sanktionsfastsættelsen i den konkrete sag tage hensyn hertil og vurdere, om der er fornødent grundlag for at ændre nævnets sanktionsfastsættelse.”

Advokatnævnet gør gældende, at der ikke i nærværende sag foreligger holdepunkter for at tilsidesætte Advokatnævnets skøn i forbindelse med sanktionsfastsættelsen, og at Advokatnævnets kendelse derfor skal stadfæstes.

...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Retten's begrundelse og resultat

Sagen angår spørgsmålet om [indklagede] efter, at hans beskikkelse som væрге for [klager] var ophørt den 1. marts 2016, har tilsidesat god advokatskik ved ikke at udlevere akter og oplysninger til [klager].

Retten bemærker indledningsvis, at Advokatnævnets afgørelse vedrørende advokat [indklagede]s adfærd efter værgemålet ophør den 1. marts 2016, og retten lægger til grund, at [indklagede] også efter ophøret af værgemålet vedblev med at bruge sin advokattitel og advokatbrevpapir og derved optrådte som advokat. Retten finder på den baggrund, at Advokatnævnet har haft kompetence til at behandle adfærdsklagen, og der er ikke grundlag for afvisning.

I forbindelse med Statsforvaltningens beslutning om ophævelse af værgemålet meddelte Statsforvaltningen [indklagede], at han ved værgemålets ophævelse skulle aflægge regnskab overfor [klager] og "videregive relevante bilag til ham." Efter bevisførelsen, herunder den dokumenterede skriftlige korrespondance, bl.a. indeholdende [klager]s anmodninger til [indklagede] om fremsendelse af dokumenter og om svar på spørgsmål vedrørende varetagelsen af værgemålet og på baggrund af vidneforklaringen fra [X], finder retten det godtgjort, at [indklagede] ikke udleverede de ønskede akter og oplysninger til [klager]. På den baggrund tiltræder retten, at [indklagede] efter værgemålets ophør handlede i strid med god advokatskik.

Herefter, og da den pålagte sanktion på 30.000 kr., under henvisning til Advokatnævnets tidligere sanktion overfor [indklagede] ved kendelsen af 18. april 2012, findes passende, stadfæster retten Advokatnævnets kendelse af 29. november 2017 i sag 2016-2651.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af Advokatnævnets advokatudgift med 16.000 kr. Det bemærkes, at Advokatnævnet er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Advokatnævnets kendelse af den 29. november 2017 i sag 2016-2651 stadfæstes.

[Indklagede] skal inden 14 dage til Advokatnævnet betale sagsomkostninger med 16.000 kr.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.